

בעלי הימק קרנו

(המשך מעמוד 4)

אבל הוא התנצל והלך. הוא הבטיח שיחזור עד שעה ארבע אחר-הצהריים. השעות עברו, ומיטק לא בא. כששקעה השמש כבר לא ידעתי מה לעשות. גמרתי יותר מחמשים סיגריות. בשעה עשר בלילה שמעתי קול של גיפ. קפצתי לחלון, אבל ראיתי שזה לא הוא.

נשמע צילצול בדלת. לא יכולתי לזוז. אבל פתחתי. זה היה אחד החברים שלו. "הוא חי?" שאלתי.

"כן. הוא רק פצוע קל. הוא נפל על אבן. מחר יחזור."

לא האמנתי לו. הייתי בטוחה שמת. חשבי תי שמחר יראו לי את הגופה. לא ישנתי בלילה.

כשנכנסתי למחרת היים לבית-החולים, קי דם מיטק את פני החיור. "אני לא יודע מה רוצים ממני", אמר. "אין לי כלום."

נחברר שקיבל סדק בעצם האגן. מי שך ששה שבועות רצופים שכב על קרש. אחר כך קם על קביים. כשי שוחרר מבית-החולים הלך ישר לתמרון, ועוד באותו חודש יצא לפעולה.

תחשבי שאת בכית'קפה...

אחרי שנתיים וחצי העבירו אותו סוף סוף לתפקיד משרדי. הוא התנגד בכל כוחו. התרוץ שלו היה שאינו יודע עברית מספיק. אז נתנו לו פקודה ללמוד עברית. הוא ישב ולמד במהירות עצומה. בכלל למד בקלחה, כשהתרכז. עוד בזמן שהיה חייל במצריים עשה את בחינות-הבגרות שלו באנגלית וי שלח אותה ללונדון. הוא שלח גם ציור פרסומת, שנבדקו שם והוחזרו לו עם הע' דות.

תמיד היה מסוגל להתרכז על הדבר שלפ' ניו, ולא לשים לב לדברים אחרים. הוא בו לכסף. כשהתחתנו לא היתה לנו פרוטה, ולא היו רהיטים. הוא היה בצבא, ואני המשכ' תי לגור אצל הירי. אחר-כך גרנו בחדר קטן שהיה שייך לידידים. שני זוגות בחדר אחד. מיטק מצא לזה אז המון בדיחות. הוא אכל כשהיה מה לאכול, ואם לא, אז לא.

לא מזמן קבענו שנבלה בערב בעיר. בי עשר בלילה הופיע, כשכידו חבילה ענקית. "אני לא יכול לצאת", אמר, והראה לי ערי' מה של ניירות. "אני צריך לעבוד. אבל הבא' תי לך קופסה של נסיקה וקיפסה של ער' גות. תאכלי את זה ותחשבי שאת ברובאל. תעשי חשבון, זה אפילו יותר זול." ישבנו עד מאוחר בלילה, שתינו המון קפה.

יומיים שלושה לפני מותו קנה עשרים ספרים. הוא אהב מאד לקנות ספרים. אותו ערב שכב על הספה ועילעל בהם. אחד מהם היה פניס אל פניס של אבא קובנר.

המצב בסדר...

לא מזמן שאל אותו גיסי מה דעתו על מצב המדינה. "כל זמן שאנחנו אחד נגד חמישה, המצב בסדר", אמר.

הווי

הסימפוזיה הראשונה

בתל-אביב, הופתעו פקידי בית הספר למש' פט וכלכלה, כאשר פנתה אליהם אשה, ביקשה לקנות שני כרטיסים לסימפוזיה שתנוגן באולמות בית-הספר, הבינו רק לאחר שעה ארוכה כי היא התכוונה לסימפוזיון הראשון על המשפט הבינלאומי, שנערך השבוע.

אין כיבוי ללא אש

בניו-יורק, ארצות-הברית, נאלצו הכבאים לדחות את מיפגן הכיבוי השנתי שלהם לאחר שלא הצליחו להעלות באש תפאורת בית, עשויה קארטון.

טול גמל מאטבח'ך

בחיפה, יצאו שוטרים לסרוק את העיר בחפשי בשר-גמל, גילו, בין השאר, כמויות גדולות של בשר-גמל במסעדת המשטרה.

על חוד השערה

בפאריס, צרפת, הגיש איגוד בעלי-הקר' חות תוכיזי לממשלה, דרש לקבוע את מחירי התפפורת לפי מספר השערות, לא לפי ראש.

תרופה למכה

בתל-אביב, נכנס אדם לאוטובוס דן, דרש בתוקף משאר הנוסעים להפסיק את העישון, כמעט והתעלף מרוב התרגשות, קיבל בשמ' חת סיגוריה, שהגיש לו הנהג כרי להרגיעו.

בימי הכיבוש הנאצי בורשה. אשר לא היה עוד בן שנה אחת כשהתגייס מיטק שוב, בפעם השלישית.

מיד אחרי הכרזת האר'ם על הקמת ה' מדינה נעלם מן הבית. שלחו אותו לנגב, לפרק ולהגות מוקשים. הפעם היו ה' תנאים שונים מאד מאלה שהיה רגיל להם בצבא הבריטי או הפולני.

"ברוך השם שהיום לא נהרג אף אחד", סיפר לי פעם כשביקר בבית. "הלכתי לפ' רק מוקשים. במפה היו מסומנים שתיים-עש' רה חתיכות. והוצאנו שש-עשרה." לרוב הונחו המוקשים עליידי אנשים שנעלמו, או שנהרגו בינתיים, ולא היה את מי לשאול.

בלילה אחד, כשכבר שכבתי לישון, שמע' תי אבן סוגעת בחלון. פחדתי ולא ניגשתי. הומטרה אבן שניה. משכתי את השמיכה מעל לראשי. נשמעה נקישה קלה על הזנר' גית. רעדתי כולי מפחד. אז נכנס מיטק ה' ביתה, אחרי חודשיים. כך היה חוש ההומור שלו.

הוא אהב מאד למתוח בני-אדם. פעם, כי שעמדנו לצאת העירה, ואחותי היתה צרי' כה להישאר בבית לבדה עם הילד, אמר לה: "תזהרי! מסתובב כאן חונקנישים." התר' צאה היתה שאחותי סרבה להישאר לבדה, ולא יכולנו לצאת.

חוש זה השפיע גם על מעשיו בצבא. אחד המיבצעים שאהב לספר עליהם, מתקופת שרותו כאיש-הנוסה בחטיבת גבעתי, היה יצירת פלוגה של דחלילים. מול הגבעה 113 הפטורסת הציב יחידה זו, עשויה ממק' לות של מטאטאים חבושים קובעירפלדה. ה' מצרים הפציצו ריכוז זה משך שעות ארו' כות, והמטירו עליו טונות של פצצות.

הוא חזר מרוצה...

בוקר אחד. בזמן ההפוגה, קם מיטק ב' בוקר, שתי קפה ויצא. הוא אמר שיחזור מאוחר. משך כל היום באו חברים לדירה והיכו. הם היו מתוחים גורא. והרגשתי שיש משהו מיוחד. כל פעם שנשמע קול של מכונת קפצו לחלון. מאוחר בלילה חזר הביתה. הוא חייך והיה מרוצה מאד.

אחר-כך שמעתי מה קרה באותו יום. מיטק הוזעק לירושלים. בתעלת-ביוב, ליד שער שכס, הונח עליידי אנשינו מוקש ענקי, מורכב מתומרים פרימיטיביים, שהיה צריך לאפשר פריצה. מרכיב המוקש וגם מניחו נהרגו בפעולה.

כשנודע הדבר לערבים ברחו מן הסכר' בה, אבל אנשי הלגיון שמחו. היה חשש שההתפוצצות תפגע בקבר ישו, ושהדבר יזיק לישראל בכל העולם. חיפשו מתנדב שיפרוק את המפלצת, ומיטק התנדב. הוא נכנס לבדו לתוך התעלה. את כל ה' חיילים בסביבה הכניסו למקלטים ואמרו להם לסתום את אזניהם. הם שמעו רק תיקוח קל של פיצוץ הנסק. על כך קיבל מכתב-תודה מיעקב דורי, שהיה אז רמטכ"ל. לא היו לו בכלל עצבים.

ססג' בספירם

אחרי המלחמה שרת כמה זמן בתפקיד משרדי, וכנראה שהדבר לא מצא חן בעיניו.

באחד הימים חזר הביתה כשכולו זורח, והכריז: "יש לי בשורה טובה בשבילך!" הבשורה היתה שהתגייס לקורס של פקי' דים. שמחתי מאד. הוא ארז את תפציו ונע' למ. כשחזר בערב כאבו לו כל האברים. הוא ביקש שאעשה לו מסג' בספירט. "מה קרה?" שאלתי. "אתם כל כך מתאמצים בקורס של פקידים?"

"מה את יודעת", אמר. "לשבת כל היום על הישבן. זה מאמץ גורא."

ידעתי שנפתח באיזה מקום קורס קרבי יחשדתי שהוא נמצא שם.

אבל לעבוד בגינה לא אהב. בכל שבת ב' בוקר היה מתחיל להיאנח כאילו יוצאת נש' מתו. "יש לי הקסנוסו!" היה קורא. "אני הולך למות! קראי מהר לרופא!" כעביר שתי דקות היה מתהלך על הידיים ועושה שמיניות באויר.

הוא חי?"

לפני שנולדה בתנו, עיריית, קרה לו מק' רה.

הייתי בחודש הששי של ההריון, ואשר היה חולה. החום שלו עלה לארבעים. מתאים בא מיטק ואמר שעליו לצאת לתפקיד.

המספרתי בו שיישאר בבית, שאינני יכולה להסתדר לבד. "יש עוד אנשים", אמרתי. "למה אתה צריך לעשות את הכל לבד?"

השבוע של הגברים

השבוע היה זה, לשם חליפין כנראה, שבוע הגברים. המזדחה הראשון היה נחמיה כרי-יוסף. המזדחה השני היה אברהם כרטרם.

למר כרטרם סיפור מיוחד. יש לו בת בקריית מוצקין שלידי חיפה, ואותה הוא מבקר לעתים מזומנות, פעם בשבועיים. אבל כיצד יכול אדם עובד לצאת את תל-אביב ביום ו' אחר העבודה ולחזור במוצאי שבת? פשוט מאד. בעזרת הישיר. ביום ו', לפי נוחיותו, עולה מר כרטרם בישיר, וחוזר בו, למחרת, במוצאי שבת, ללא המתנה, ללא שעה קבועה.

יום ו', 18.3.55

יום א', 20.3.55

יום ב', 21.3.55

אתה, אחד מאלפי הנוסעים מדי יום בקו הישיר מתל-אביב לחיפה ומחיפה לתל-אביב, אותו מקיים אנד בדייקנות, נוחיות ומהירות תוכל גם כן לזכות בפרסי הזהוי. לנוסע הראשון בתמונות שלמעלה שיבוא ויוהה עצמו במערכת העולם הזה, תל-אביב, רחוב גליקסון 8, יוענק פרס של 15 ל"י במוזמן. השני במזדהים יזכה בפרס של עשר ל"י במוזמן.